

Е. УСПЕНСКИ
КРОКОДИЛЪТ
ГЕНА

ЕДУАРД УСПЕНСКИ КРОКОДИЛЪТ ГЕНА И НЕГОВИТЕ ПРИЯТЕЛИ

Превод: Мая Халачева

chitanka.info

ПРЕДГОВОР

КОЙТО МОЖЕ И ДА НЕ ЧЕТЕТЕ

Деца, сигурно всеки от вас си има любима играчка. Може дори две или пет.

Например аз, когато бях малък, си имах три любими играчки: огромния гумен крокодил Гена, малката пластмасова кукла Галя и едно нескопосано плюшено зверче със странното име Чебурашка.

Чебурашка беше направен във фабриката за играчки, но толкова лошо, че не можеше да се каже какво представлява: заек, куче или австралийско кенгуру. Очите му бяха големи и жълти като на бухал, главата му — кръгла, заешка, а опашката — късичка и пухкава, каквато обикновено имат малките мечета.

Родителите ми твърдяха, че Чебурашка е неизвестен на науката звяр, който обитава знойните тропически гори.

Отначало много се страхувах от този неизвестен на науката Чебурашка и не исках да оставам насаме с него в стаята. Но постепенно свикнах със странната му външност, сприятелихме се и започнах да го обичам не по-малко от гумения крокодил Гена и пластмасовата кукла Галя.

Оттогава мина много време, но и досега помня малките си приятели и затова написах за тях цяла книга.

Разбира се, в книгата те ще бъдат живи същества, а не играчки.

ПЪРВА ГЛАВА

Едно време в една гъста тропическа гора живеело много забавно зверче. Наричали го Чебурашка. По-точно отначало, докато живеело в тропическата гора, не го наричали никак. Нарекли го Чебурашка покъсно, когато напуснало гората и се срещнало с хората. Нали именно хората дават имената на животните. Те са казали на слона, че е слон, на жирафа — че е жираф, на заека — че е заек.

Но ако беше помислил, слонът и сам би могъл да се сети, че е слон. Името му е толкова просто! А какво да каже звярът с толкова

сложно име като хипопотам? Върви се сети, че не си хи-по-там, нито по-по-там, а точно хи-по-по-там.

Така и нашето зверче — то никога не се беше замисляло как се казва, а просто си живееше в далечната тропическа гора.

Веднъж се събуди рано сутринта, скръсти лапи отзад и тръгна да се поразходи и да подиша чист въздух.

Както си се разхождаше, изведнъж край голямата овощна градина видя няколко сандъка с портокали. Без да му мисли много, Чебурашка скочи в един от тях и започна да закусва. Изяде цели два портокала и така преяде, че не можеше да помръдне. Затова си легна да спи направо върху плодовете.

Чебурашка спеше дълбоко и, разбира се, не чу как дойдоха работниците и заковаха сандъците.

После натовариха портокалите заедно с Чебурашка на един кораб и ги изпратиха на далечно пътешествие.

Дълго пътуваха сандъците по морета и океани и най-после се озоваха в магазин за плодове в някакъв много голям град. Когато ги отвориха, в един от тях почти нямаше портокали, а само Чебурашка — дебел, ама много дебел.

Продавачите измъкнаха Чебурашка от каютата му и го сложиха на масата. Но Чебурашка не можеше да седи на масата — прекалено дълго бе прекарал в сандъка и му бяха изтръпнали лапите. Той седя, седя, оглежда се наоколо и изведнъж взе че се пречебураши от масата на стола.

Ама и на стола не се задържа дълго — пак се пречебураши. На пода.

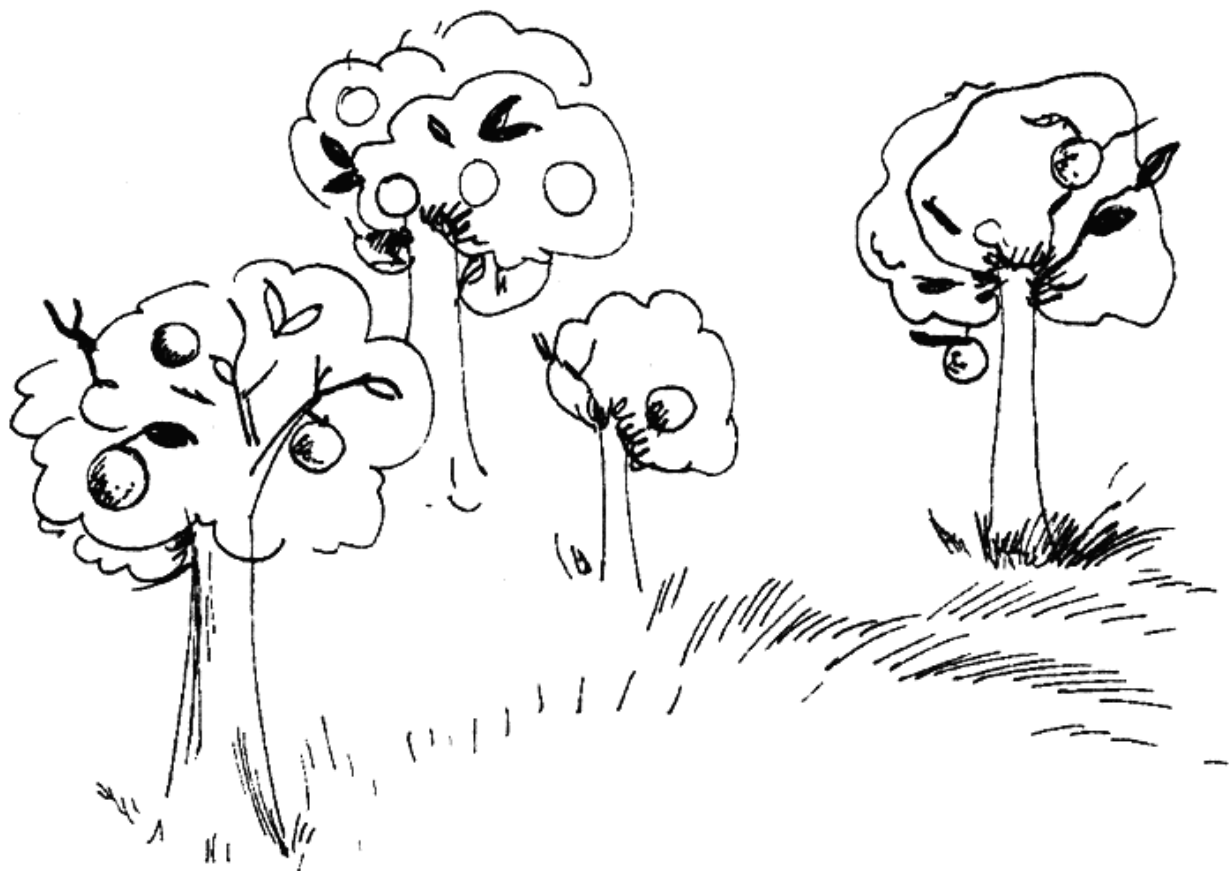
— Гледай го ти, Чебурашка такъв! — каза управителят на магазина. — Не го свърта на едно място.

Така нашето зверче разбра, че се казва Чебурашка.

— Какво да те правя сега? — попита управителят. — Не мога да те продам вместо портокали, нали?

— Не зная — отговори Чебурашка. — Каквото искате, това ме правете.

Наложи се управителят да вземе Чебурашка под мишница и да го занесе в градската зоологическа градина.

Но там не го приеха. Първо, зоологическата градина беше препълнена, и второ, Чебурашка се оказа съвсем неизвестен на науката звяр. Никой не знаеше къде да го настанят: при зайците ли, при тигрите ли, или може би при морските костенурки.

Тогава управителят пак взе Чебурашка под мишница и се запъти при един свой далечен роднина, също управител на магазин. В този магазин продаваха преоценени играчки.

— Какво пък — каза управител номер две, — този звяр ми харесва. Прилича на бракувана играчка. Ще го взема на работа. Ще дойдеш ли?

— Ще дойда — отговори Чебурашка. — А какво трябва да правя?

— Трябва да стоиш на витрината и да привличаш вниманието на минувачите. Разбра ли?

— Разбрах — каза зверчето. — А къде ще живея?

— Къде ще живееш ли?... Ами може и тук! — Управителят показва на Чебурашка една стара телефонна кабина при входа. — Това ще бъде твоят дом!

Така Чебурашка остана да работи в големия магазин и да живее в малката къщичка. Разбира се, тя не беше най-красивата в града. Но пък Чебурашка винаги имаше подръка телефон и можеше да позвъни на когото си иска, без да излиза от къщи.

Всъщност засега нямаше на кого да се обажда, но това никак не го тревожеше.

ВТОРА ГЛАВА

В града, където попадна Чебурашка, живееше и крокодилът на име Гена. Всяка сутрин той се събуждаше в малкия си апартамент, измиваше се, закусваше и отиваше на работа в зоологическата градина. Там Гена работеше като... крокодил.

Щом пристигнеше, той се събличаше, закачаше костюма, шапката и бастуна си на един пирон и лягаше на слънце край басейна.

На клетката му имаше табелка с надпис:

Когато работният му ден свършеше, Гена внимателно се обличаше и тръгваше към къщи, към своя малък апартамент. Там четеше вестници, пушеше лула и по цяла вечер си играеше сам на морски шах.

Веднъж, когато загуби от себе си четирийсет пъти, му стана много тъжно.

„Защо винаги съм сам? — помисли си той. — Непременно трябва да си намеря приятел.“

Взе молив и написа следната обява:

**МЛАД КРОКУДИЛ НА
ПЕТДЕСЕТ ГОДИНИ СИ ТЪРСИ ПРИАТЕЛИ.
С ПРЕДЛОЖЕНИЯ ИДВАЙТЕ НА АДРЕС:
УЛИЦА "ГОЛЯМА ПАСТА" N 15 ВХОД Ъ.
Звънете три и
половина пъти.**

Още същата вечер разлепи обявата из града и зачака.

ТРЕТА ГЛАВА

Късно вечерта на другия ден някой позвъни на вратата. На прага стоеше малко, сериозно момиченце.

— Във вашата обява — каза то — има цели три грешки.

— Не може да бъде! — възкликна Гена; той си мислеше, че са най-малко осемнайсет. — Какви?

— Първо, думата „крокодил“ се пише с „о“, и второ, как може да сте млад, след като сте на петдесет години?

— Крокодилите живеят по триста години и затова съм все още млад — възрази Гена.

— Все едно, трябва да пишете грамотно. Хайде да се запознаем. Казвам се Галя. Работя в детския театър.

— А аз се казвам Гена. Работя в зоологическата градина. Като крокодил.

— Какво ще правим сега?

— Нищо. Хайде просто да си поговорим.

Но в това време на вратата пак се позвъни.

— Кой е? — попита крокодилът.

— Аз съм, Чебурашка! — И в стаята се появи някакво неизвестно животно. То беше кафяво, с големи ококорени очи и къса пухкава опашка.

— Кой сте вие? — обърна се Галя към него.

— Не зная — отвърна гостът.

— Никаква представа ли нямате? — попита момиченцето.

— Никаква.

— Да не би случайно да сте мече?

— Не зная — каза Чебурашка. — Може и мече да съм.

— Не — намеси се крокодилът, — не е никакво мече. Мечките имат малки очи, а вижте неговите какви са грамадни!

— Тогава може да е кученце? — замисли се Галя.

— Може — съгласи се гостът. — А кученцата люлеят ли се по дърветата?

— Не, не се люлеят — отговори Гена. — Те обикновено лаят.

— Как?

— Така: бау-бау — излая крокодилът.

— Не, аз не мога така — натъжи се Чебурашка. — Значи не съм кученце!

— Сещам се — отново се обади Галя. — Сигурно сте леопард.

— Сигурно — съгласи се Чебурашка. На него му беше все едно.

— Сигурно съм леопард.

Никой не беше виждал леопард и затова се отдръпнаха настрани. За всеки случай.

— Хайде да погледнем в речника — предложи Галя. — Там всички думи са обяснени по букви.

(Ако вие, деца, не знаете какво е речник, ще ви обясня. Това е специална книга. В нея са събрани всички думи, които съществуват на света, и се разказва какво означава всяка дума.)

— Хайде да погледнем в речника — съгласи се Чебурашка. — А на коя буква ще гледаме?

— На буквата „РР-РР-РРЪ“ — каза Галя, — защото леопардите РР-РР-РРЪМЖАТ.

— И на буквата „Х“ — добави Гена, — защото леопардите Х-ХАПЯТ.

Разбира се, и Галя, и Гена не бяха прави, защото леопардът не трябва да се търси нито на буквата „РР-РР-РРЪ“, нито на буквата „Х“, а на буквата „Л“.

Нали е ЛЕОПАРД, а не РР-РР-РРЪОПАРД и още по-малко Х-ХОПАРД.

— Но аз не ръмжа и не хапя — каза Чебурашка, — значи не съм леопард!...

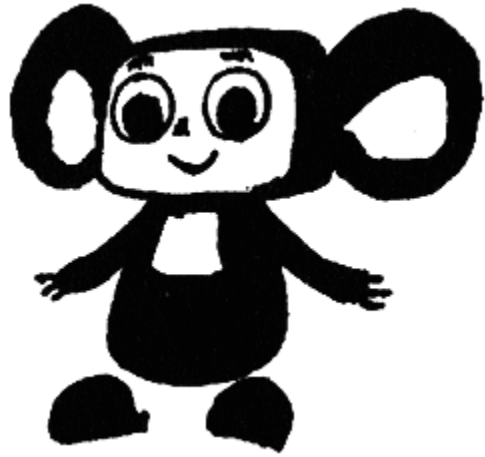
И той отново се обърна към крокодила:

— Кажете, моля, ако не разберете какъв съм, няма ли да дружите с мен?

— Защо? — учуди се Гена. — Всичко зависи от вас. Ако сте добър другар, ще се радваме да се сприятелим с вас. Нали така? — попита той момиченцето.

— Разбира се! — съгласи се Галя. — Много ще се радвам!

— Ура! — извика Чебурашка. — Ура! — И подскочи почти до тавана.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— А сега какво ще правим? — попита Чебурашка, след като всички вече се бяха запознали.

— Хайде да играем на морски шах — предложи Гена.

— Не — каза Галя, — по-добре да организираме кръжок „Сръчни ръце“.

— Ама аз нямам ръце! — възрази Чебурашка.

— И аз — подкрепи го крокодилът. — Аз имам само крака.

— Тогава да организираме кръжок „Сръчни крака“? — предложи Чебурашка.

— Или „Сръчна опашка“? — добави крокодилът.

— За съжаление аз нямам опашка — каза Галя.

Всички се умълчаха.

В това време Чебурашка погледна към малкия будилник на масата.

— Знаете ли, вече е късно. Време е да си тръгваме.

Съвсем не му се искаше новите му приятели да го сметнат за нахален.

— Да — съгласи се крокодилът. — Наистина е време да си ходим!

Всъщност той нямаше къде да ходи, но много му се спеше.

През нощта Гена както винаги спа спокойно.

Чебурашка обаче спа лошо. Все още не му се вярваше, че си е намерил такива приятели.

Дълго се въртя в леглото, често скачаше и замислено ходеше насам-натам из малката си телефонна кабина.

ПЕТА ГЛАВА

Сега Гена, Галя и Чебурашка почти всяка вечер прекарваха заедно. След работа те се събираха у крокодила — разговаряха, пиеха кафе и играеха морски шах. И все пак на Чебурашка не му се вярваше, че най-после и той има истински приятели.

„Интересно — помисли си изведнъж, — ако покания крокодила на гости, дали ще дойде, или не? Разбира се, че ще дойде — успокояваше се Чебурашка. — Нали сме приятели! Ами ако не дойде?“

За да не си блъска главата напразно, Чебурашка взе телефонната слушалка и се обади на крокодила.

— Ало, Гена, здравей! — започна той. — Какво правиш?

— Нищо — отвърна крокодилът.

— Знаеш ли какво? Ела ми на гости.

— На гости ли? — учуди се Гена. — Защо?

— Да прием кафе — каза Чебурашка. Това беше първото нещо, което му хрумна.

— Добре — съгласи се крокодилът, — с удоволствие ще дойда.

„Ура!“ — едва не извика Чебурашка. Но си помисли, че не се е случило нищо особено. Един приятел отива на гости при друг. И няма защо да вика ура, а просто трябва да се погрижи да го посрещне както подобава.

Затова каза на крокодила:

— Само че, моля те, вземи със себе си чашки, защото вкъщи нямам никакви съдове.

— Добре, ще взема. — И Гена започна да се приготвя.

Но Чебурашка отново му се обади:

— Знаеш ли, оказа се, че нямам и кафеник. Моля те, вземи твоя. Видях го в кухнята.

— Добре, ще го взема.

— И още една малка молба. Отбий се по пътя в магазина, че и кафето ми се е свършило.

Скоро Чебурашка се обади още веднъж и помоли Гена да донесе и една кофичка.

— Кофичка ли? Защо ти е?

— Разбираш ли, като идваш насам, ще минеш покрай чешмата, та да налееш вода, за да не излизам от къщи.

— Добре — каза Гена. — Ще донеса всичко.

Скоро той се появи пред Чебурашка, натоварен като носач на гарата.

— Много се радвам, че дойде — посрещна го домакинът. — Ама аз не мога да правя кафе. Никога не съм опитвал. Ще го направиш ли ти?

Гена се хвана на работа. Събра дърва, накладе малък огън пред кабината и сложи кафеника. След половин час кафето бе готово. Чебурашка беше много доволен.

— Е, как е? Добре ли те нагостих? — попита той крокодила, когато го изпращаше.

— Кафето беше великолепно — отговори Гена. — Но ще те помоля нещо. Ако пак ти се прииска да ме почерпиш, не се притеснявай, ела вкъщи. Кажи ми с какво искаш да ме нагостиш — с чай, с кафе или с обяд. Вкъщи има всичко. И ще ми бъде много удобно. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се — каза Чебурашка. Наистина, малко се пообиди от забележката на Гена. Но все пак беше много доволен. Та нали днес самият крокодил му беше на гости!

ШШШЕСТА ГЛАВА

На следващата вечер Чебурашка първи отиде при крокодила. Гена четеше. Той много обичаше да чете точни и сериозни книги: справочници, учебници или разписанието на влаковете.

— Слушай — попита Чебурашка, — къде е Галя?

— Обеща да мине — отвърна Гена. — Но, кой знае защо, още я няма.

— Хайде да ѝ отидем на гости — предложи Чебурашка, — нали приятелите трябва да си ходят на гости.

— Хайде — съгласи се крокодилът.

Завариха Галя вкъщи. Тя лежеше в леглото и плачеше.

— Разболях се — каза тя на приятелите си. — Имам температура. И заради мен ще се провали спектакълът в детския театър. Децата ще дойдат, а представление няма да има.

— Ще има! — гордо заяви крокодилът. — Аз ще те заместя.

(Едно време, като малък, той беше участвал в драмкръжок.)

— Наистина ли? Чудесно ще бъде! Днес ще даваме „Червената шапчица“ и аз играя внучката. Спомняш ли си приказката?

— Разбира се, че си я спомням!

— Отлично! Ако играеш добре, никой няма да забележи смяната. Талантът прави чудеса!

И тя даде на крокодила червената си шапчица.

Когато децата отидоха в театъра, гледаха много странно представление. На сцената се появи Гена с червена шапчица. Той вървеше и си тананикаше:

*По улицата се кандилка
една голяма, крокодилка...*

Насреща му излезе вълкът.

— Здравей, Червена шапчице — произнесе той с безизразен глас и се втрещи.

— Здравейте — отвърна крокодилът.

— Накъде си тръгнала?

— Така. Разхождам се.

— Не отиваш ли при баба си?

— Да, разбира се — опомни се крокодилът, — при нея отивам.

— А къде живее баба ти?

— Баба ми ли? В Африка, на брега на Нил.

— Аз пък бях сигурен, не баба ти живее ей там, в края на гората.

— Точно така! Там също имам баба. Сестра на дядо ми. Точно се канех пътъом да се отбия.

— Добре — каза вълкът и избяга.

После, както си му е редът, той дотича до къщичката, изяде бабата на Червената шапчица и легна вместо нея в леглото.

През това време Гена седеше зад кулисите и препрочиташе забравената приказка. Най-после се появи пред къщичката.

— Здравейте — почука той на вратата. — Кой тук е моята баба?

— Здравейте — отвърна вълкът. — Аз съм вашата баба.

— А защо имаш такива големи уши, бабо? — попита крокодилът, този път правилно.

— За да те чувам по-добре.

— А защо си толкова рошава, бабо? — Гена отново беше забравил ролята си.

— Нямам време да се обръсна, внучке, много работа имам... — ядоса се вълкът и скочи от леглото. — А сега ще те изям!

— Това още не се знае! — каза крокодилът и се хвърли върху вълка.

Така се беше увлякъл, че съвсем забрави къде се намира и какво трябва да прави.

Изплашен, вълкът избяга. Децата бяха във възторг. Те никога не бяха гледали толкова интересна „Червена шапчица“. Дълго ръкопляскаха и искаха да започнат отначало. Но кой знае защо, крокодилът отказа. И кой знае защо, дълго моли Чебурашка да не казва на Галя как е минало представлението.

СЕДМА ГЛАВА

Галя дълго боледува от грип и лекарите забраниха на приятелите ѝ да я посещават, за да не се заразят. Така Гена и Чебурашка останаха сами.

Една вечер след работа Чебурашка реши да се отбие в зоологическата градина при крокодила.

Както си вървеше по улицата, изведнъж видя едно мръсно кученце, което седеше на платното и тихичко скимтеше.

— Защо ревеш? — попита Чебурашка.

— Аз не рева — отвърна кученцето. — Аз плача.

— А защо плачеш?

Но кученцето не отговори, а заплака още по-жаловито.

Чебурашка седна до него на бордюра, почака, докато се наплаче, и после заповяда:

— Хайде, казвай какво се е случило!

— Изгониха ме от къщи.

— Кой те изгони?

— Стопанката ми. — Кученцето отново захлипа.

— Защо? — попита Чебурашка.

— Просто така. За нищо.

— Как се казваш?

— Тоби. — И като се поуспокои малко, кученцето разказа на Чебурашка своята кратка и печална история.

Ето я.

КРАТКАТА И ПЕЧАЛНА ИСТОРИЯ НА МАЛКОТО КУЧЕНЦЕ ТОБИ

Тоби бил мъничко кученце, съвсем-съвсем мъничко сукалче, когато го занесли в дома на бъдещата му стопанка.

„Ах, колко е хубаво! — казвала стопанката му, когато го показвала на гостите си. — Нали е много мило?“

И всички гости се съгласявали, че е много мило и много хубаво. Всички си играели с кученцето и го черпели с бонбони.

Времето минавало и кученцето растяло. Вече не било толкова симпатично и тромаво, както преди. Сега стопанката, когато го показвала на гостите, не казвала: „Ах, колко е хубаво!“, а напротив: „Моето куче е ужасно грозно! Но не мога да го изгоня от къщи, нали? Имам такова добро сърце! След пет минути ще се пръсне от мъка!“

Но един ден някой ѝ донесъл ново кученце. То било също толкова симпатично и трмаво, както Тоби по-рано.

Тогава стопанката, без да му мисли много, изхвърлила Тоби от къщи. Не можела да се грижи за две животни едновременно! И след пет минути сърцето ѝ не се пръснало от мъка. Не се пръснало и след шест минути, дори след деветдесет и осем. Сигурно никога нямало да се пръсне.

„Какво да правя с това кученце?“ — помисли си Чебурашка.

Можеше, разбира се, да го вземе със себе си. Но не знаеше как ще реагират приятелите му. Ами ако не обичат кучета? Можеше да го остави на улицата. Но му беше много мъчно за него. Ами ако се простуди и се разболеет?

— Знаеш ли какво? — каза Чебурашка най-последно. — Ето ти ключа.
Иди в моята къща, изсуши се и се стопли. А после ще измислим нещо.
И продължи да крачи към зоологическата градина.

ОСМА ГЛАВА

Пред входа на зоологическата градина неочаквано срещна Галя.

— Ура! — закрепця Чебурашка. — Значи вече си оздравяла!

— Оздравях — отвърна Галя. — Разрешиха ми да излизам от къщи.

— Поотслабнала си — каза Чебурашка.

— Да — съгласи се момиченцето. — Много ли ми личи?

— Не! — възкликна Чебурашка. — Почти не се забелязва. Ти съвсем малко си поотслабнала. Толкова малко, толкова малко, че даже си понапълняла!

Галя веднага се развесели и те заедно влязоха в зоологическата градина.

Както винаги, Гена лежеше на слънце и четеше книга.

— Я гледай — каза Галя на Чебурашка, — не съм предполагала, че е толкова дебел!

— Да — съгласи се Чебурашка. — Той е просто ужасно дебел! Прилича на кренвирш с крачета!... Здравей, Гена! — извика Чебурашка на крокодила.

— Аз не съм Гена — обидено каза крокодилът, който приличаше на кренвирш с крачета. — Работя втора смяна. А вашият Гена отиде да се облича. Сега ще дойде.

Дебелият крокодил сърдито се обърна.

В това време дойде Гена с елегантното си палто и с красивата си шапка.

— Здравейте! — усмихна се той. — Елате ми на гости!

— Да вървим! — съгласиха се Галя и Чебурашка. Те много обичаха да ходят на гости у крокодила.

При Гена приятелите пиха кафе, разговаряха и играха на различни игри.

На Чебурашка през цялото време му се искаше да им разкаже за кученцето, но все не можеше да намери удобен момент.

На вратата се позвъни.

— Влезте — каза Гена.

В стаята влезе лъв с пенсне и шапка, направо огромен.

— Лъвът Чандър — представи се той.

Приятелите се поклониха на лъва и се отдръпнаха назад.

— Бихте ли ми казали тук ли живее крокодилът, който търси приятели?

— Тук — отвърна Гена. — Той живее тук. Само че вече не търси приятели, защото ги има.

— Много жалко! — въздъхна лъвът и си тръгна. — Довиждане!

— Почакайте — спря го Чебурашка. — Какъв приятел ви трябва?

— Не зная — отговори лъвът. — Просто приятел, и толкова.

— В такъв случай струва ми се, че мога да ви помогна — каза Чебурашка. — Поседнете при нас за няколко минути, а аз ще изтичам до вкъщи. Може ли?

След известно време Чебурашка се върна, като водеше на каишка изсъхналия Тоби.

— Ето кого имах предвид — каза той. — Струва ми се, че ще си подходдате.

— Но това е съвсем малко кученце — възрази лъвът, — а аз съм толкова голям!

— Какво от това? — рече Чебурашка. — Значи ще го защитавате.

— Вярно — съгласи се Чандър. — А вие какво можете да правите? — попита той Тоби.

— Нищо — отвърна Тоби.

— Според мен и това няма значение — каза Галя на лъва. — Ще можете да го научите на всичко, което искате!

— Май че сте прави — реши Чандър. — Какво пък — обърна се той към Тоби, — радвам се да се сприятеля с вас. А вие?

— И аз! — замаха с опашка Тоби. — Ще се постарая да бъда много добър приятел!

Новите познати благодариха на всички в стаята и се сбогуваха.

— Браво! — похвали Гена Чебурашка, когато те си отидоха. — Много добре постъпи!

— Дребна работа! — смути се Чебурашка. — Не си струва да се говори за това!

— Знаете ли — изведнъж каза Галя — колко такива самотни чандърровци и тобита има в нашия град?

— Колко? — попита Чебурашка.

— Много — отговори момичето. — Нямаат никакви приятели. Никой не отива на рождения им ден. И никой не им съчувства, когато им е тъжно!

Гена слушаше, сломен от мъка. От очите му бавно се търколи огромна прозрачна сълза. Като го гледаше, Чебурашка също се опита да заплаче. Но от очите му се отрони само съвсем-съвсем мъничка сълзичка. Толкова малка, че да те е срам да я покажеш.

— Какво да направим? — извика крокодилът. — Аз искам да им помогна!

— И аз искам да им помогна! — подкрепи го Чебурашка. — Разбира се, че искам! Но как?

— Много просто — каза Галя. — Трябва да ги сприятелим.

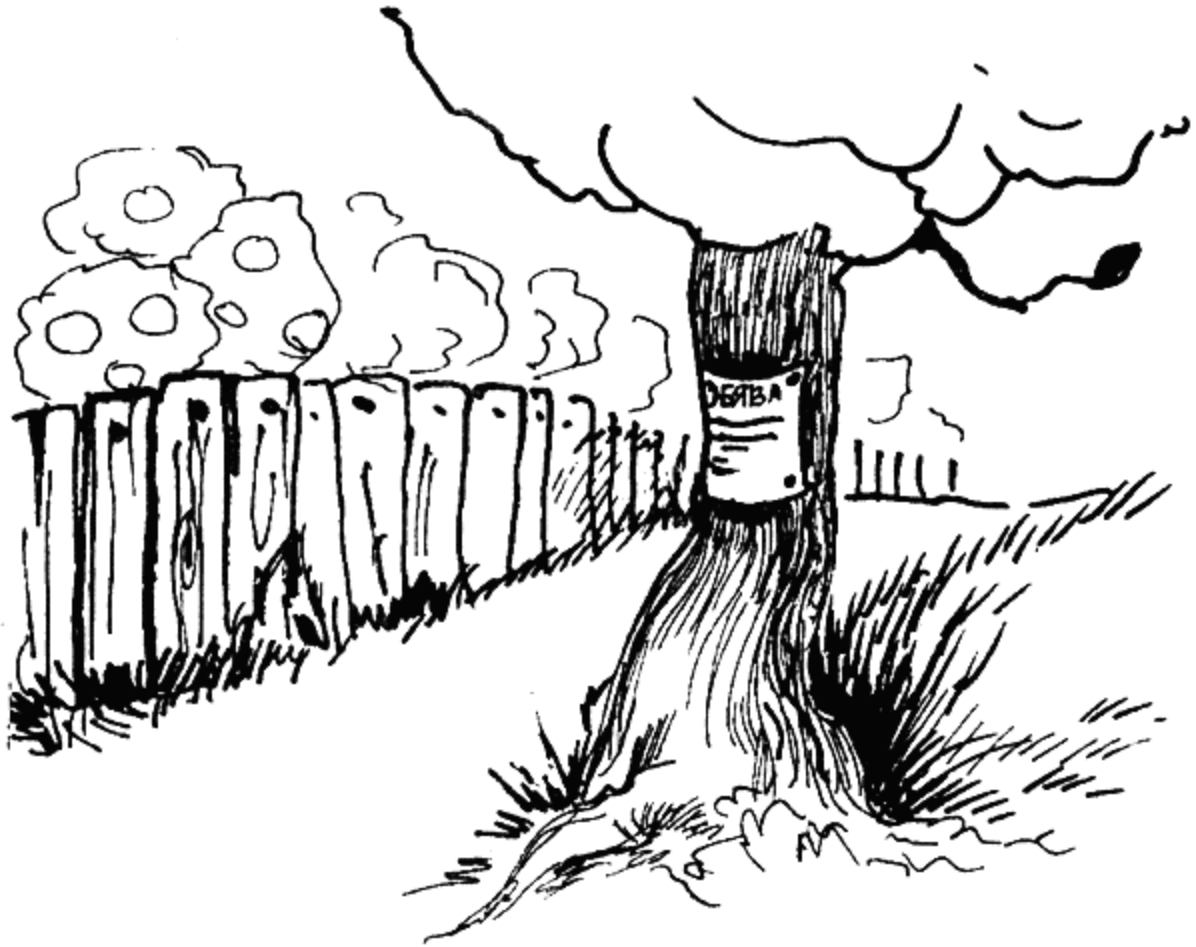
— Как да ги сприятелим? — попита Чебурашка.

— Не зная — отвърна Галя.

— Аз вече измислих! — заяви Гена. — Трябва да напишем обява да идват при нас. А като започнат да идват, ние ще ги запознаваме!

Идеята им хареса и решиха да направят така. Ще разлепят из града обяви. На всеки, който дойде при тях, ще се постараят да намерят приятел. А къщата, в която живее крокодилът, решиха да превърнат в Дом на приятелството.

— И така — каза Гена, — от утре на работа!

ДЕВЕТА ГЛАВА

На другата вечер работата закипя. Гена като главен специалист по обявите седеше на масата и пишеше:

Открива се Дом на приятелството.
Всеки, който иска да има приятел, да дойде при нас.

Чебурашка взимаше обявите и тичаше на улицата. Лепеше ги навсякъде — където може и където не може. По стените на къщите, по оградите и дори по минаващите край него коне.

През това време Галя разтребваше къщата. Като свърши с чистенето, сложи в средата на стаята един стол и му прикрепил табелка:

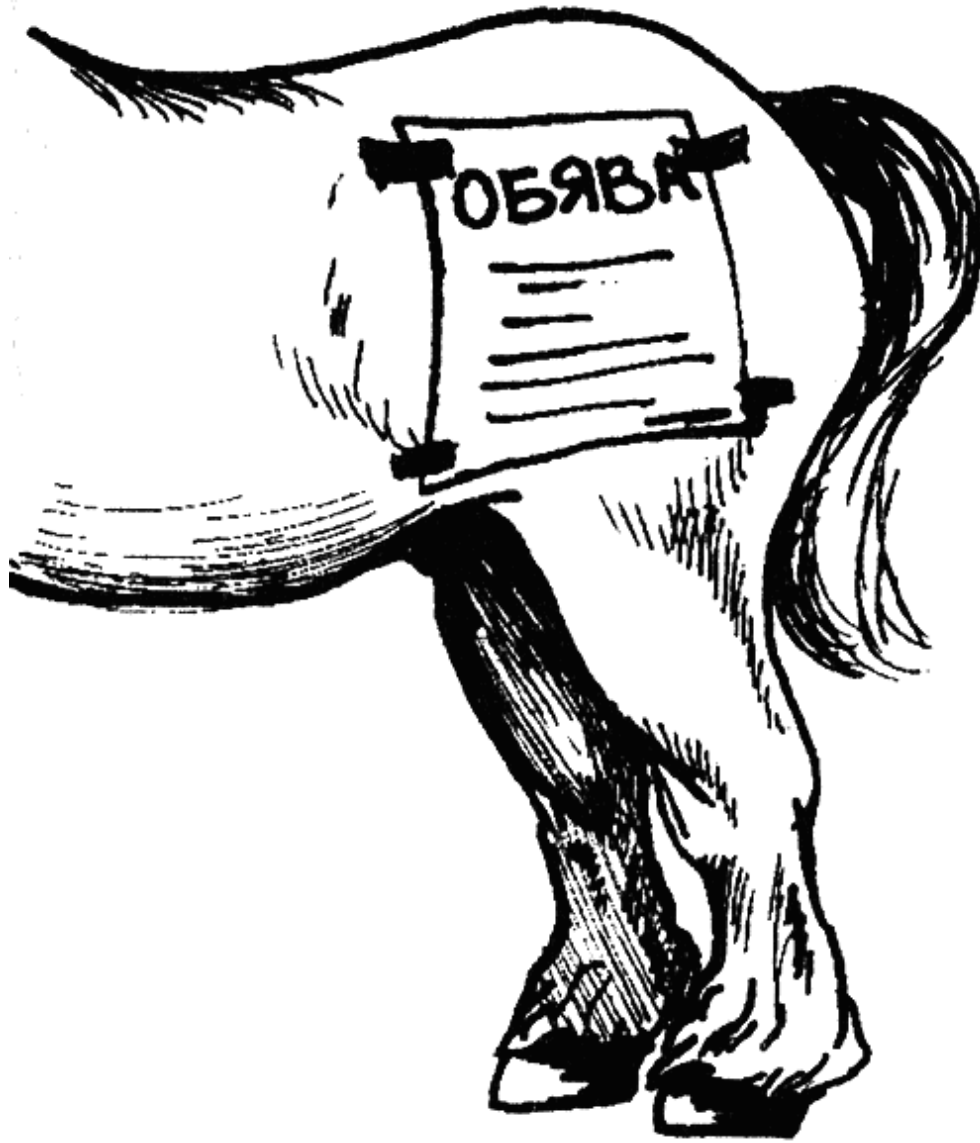
ЗА ПОСЕТТЕЛИ

След това седнаха на дивана да си починат малко.

Изведнъж входната врата тихичко изскърца и в стаята се промъкна малка, пъргава бабичка. Тя водеше на връвчица голяма сива мишка.

Галя извика и си качи краката на дивана. Гена скочи от мястото си, вмъкна се в гардероба и затвори вратата. Само Чебурашка спокойно си седеше на дивана. Той никога не беше виждал мишки и не знаеше, че трябва да се страхува от тях.

— Лариска! Марш на място! — изкомандва бабичката.

Мишката бързо се вмъкна в малката чантичка, която висеше на ръката на стопанката ѝ. От чантата сега се виждаше само хитрата ѝ муцунка с дълги мустаци и черни като мъниста очи.

Постепенно всички се успокоиха. Галя пак седна на дивана, а Гена излезе от гардероба. Беше си сложил нова вратовръзка и се правеше, че само заради нея бе влязъл в гардероба.

През това време бабичката седна на стола с табелката „За посетители“ и попита:

— Кой от вас е крокодил?

— Аз — отговори Гена, като си оправяше вратовръзката.

— Това е добре — каза бабичката и се замисли.

— Кое е добре? — попита Гена.

— Добре е, че сте зелен и плосък.

— А защо да е добре, че съм зелен и плосък?

— Защото, ако легнете в тревата, няма да се виждате.

— А защо трябва да лягам в тревата? — отново попита крокодилът.

— После ще разберете.

— А вие коя сте — най-последно се намеси Галя — и с какво се занимавате?

— Казвам се Шапокляк — каза бабата. — Събирам зла.

— Не зла, а злини — поправи я Галя. — И защо?

— Как защо? Искам да се прославя.

— А не е ли по-добре да правите добрини? — намеси се крокодилът Гена.

— Не — отговори бабата, — с добрини не можеш да се прославиш. Аз правя по пет злини на ден. Трябват ми помощници.

— А какво правите?

— Много работи — каза бабата. — Стрелям по гълъбите с прашка. Поливам минувачите от прозореца с вода. И винаги пресичам улицата, където не трябва.

— Прекрасно! — възкликна крокодилът. — А аз защо трябва да лежа в тревата?

— Много просто — обясни Шапокляк. — Лягате в тревата и тъй като сте зелен, никой не ви вижда. Завързваме за едно въженце портмоне и го хвърляме на улицата. Когато минувачът се наведе да го вземе, вие му го измъквате изпод носа. Добре ли съм го измислила?

— Не — обидено каза Гена. — Никак не ми харесва! Пък и в тревата ще настина.

— Страхувам се, че няма да се разберем с вас — каза Галя на посетителката. — Защото искаме да вършим добрини. Дори мислим да открием Дом на приятелството.

— Какво? — извика бабичката. — Дом на приятелството! В такъв случай аз ви обявявам война! Чао!

— Почакайте — задържа я крокодилът. — За вас има ли значение на кого ще обявите война?

— Няма.

— Тогава обявете я на някой друг, не на нас. Ние сме много заети.

— Може и на някой друг — каза бабата. — Все ми е едно! Лариска, напред! — изкомандва тя мишката.

И двете изскочиха навън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата вечер Галя приемаше посетители в Дома на приятелството, а Гена и Чебурашка седяха настрани и играеха на лотария.

Рязко се позвъни и на прага застана едно момченце. Това момченце щеше да е съвсем обикновено, ако не беше толкова необикновено рошаво и мърляво.

— Тук ли дават приятели? — попита то, без да поздрави.

— Не дават, а подбират — поправи го Галя.

— Все едно. Важното е дали е тук, или не?

— Тук е, тук — успокои го момчето.

— На тебе какъв приятел ти трябва? — намеси се крокодилът.

— Трябва ми, трябва ми... — каза момчето и очите му заблестяха. — Трябва ми... двойкаджия!

— Какъв двойкаджия?

— Кръгъл.

— И защо ти е кръгъл двойкаджия?

— Как защо? Например мама като ми каже: „Пак имаш шест двойки в бележника!“, аз ще отговоря: „Голяма работа, шест! Пък един мой приятел има осем!“ Разбра ли?

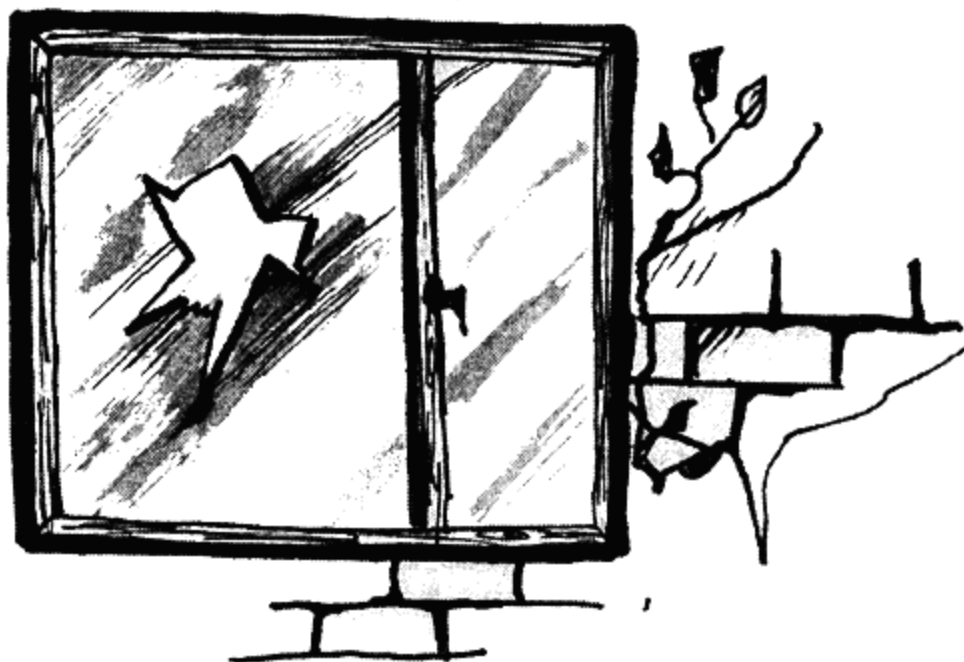
— Разбрах — каза крокодилът. — И ще е много добре, ако е и побойник, нали?

— Защо? — попита момчето.

— Как защо? Връщаш се вкъщи, а майка ти казва: „Пак имаш цицина на челото!“, пък ти й отговаряш: „Голяма работа, цицина! Един мой приятел има четири цицини!“

— Точно така! — весело извика момчето, като погледна крокодила с уважение. — И да стреля добре с прашка! Казват ми: „Пак ли си счупил прозорец?“, а аз им отговарям: „Голяма работа, един прозорец! Пък моят приятел счупи два прозореца!“ Нали е така?

— Така е — подкрепи го Гена.

— Но трябва да е добре възпитан.

— Защо? — попита Галя.

— Как защо? Мама не ми разрешава да дружа с лоши момчета.

— Значи така — каза Галя, — ако съм ви разбрала правилно, на вас ви трябва добре възпитан двойкаджия и пакостник?

— Точно така — потвърди момчето.

— В такъв случай ще трябва да дойдете утре. Ще се опитаме да подберем нещо за вас.

Мърлявият посетител се оттегли с достойнство. Разбира се, без да се сбогува.

— Какво да правим? — попита Галя. — Струва ми се, че трябва да му потърсим не пакостник, а добро момче.

— Не — възрази Гена, — трябва да му намерим това, което иска. Иначе ще излезе, че лъжем. Аз не съм възпитан така.

— Правилно — каза Чебурашка. — Трябва да му намерим това, което иска. За да не плаче детето!

— Добре — съгласи се Галя. — Кой от вас ще се заеме с тази работа?

— Аз ще се заема! — заяви Чебурашка. Той винаги гледаше да се нагърби с трудните задачи.

— И аз ще се заема! — каза крокодилът. На него просто много му се искаше да помогне на Чебурашка.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нашите герои бавно вървяха по улицата. Беше им много приятно да вървят и да си говорят.

Изведнъж се чу „б-б-бум!“ — и нещо много болезнено чукна крокодила по главата.

— Ти ли беше? — попита Гена Чебурашка.

— Какво аз ли?

— Ти ли ме удари?

— Не — отговори Чебурашка. — Никого не съм удрял! В това време отново се чу „б-б-бум!“ — и нещо много болезнено чукна самия Чебурашка.

— Виждаш ли — каза той, — и мене ме удариха!

Какво ли беше това? Чебурашка се огледа наоколо.

И изведнъж на един стълб край оградата забеляза много позната мишка.

— Погледни — каза той на крокодила, — това е мишката на баба Шапокляк. Сега вече зная кой ни замеря!

Чебурашка излезе прав. Наистина беше баба Шапокляк.

Тя се разхождаше по улицата със своята питомна мишка Лариска и съвсем случайно видя Гена и Чебурашка. Приятелите изглеждаха толкова доволни, че на нея веднага ѝ се прииска да им напакости. Затова, като взе мишката си под мишница, бабата ги изпревари и им направи засада край оградата.

Когато приятелите се приближиха, тя извади от джоба си хартиено топче на ластик и започна да ги чука с него по главите. Топчето излиташе иззад оградата, удряше Гена и Чебурашка и се връщаше обратно.

А през това време мишката Лариска стоеше върху оградата и насочваше огъня.

Но щом топчето излетя отново, Гена бързо се обърна и го хвана със зъби. След това двамата с Чебурашка бавно прекосиха улицата. Ластикът се опъваше все повече и повече. И когато Шапокляк се показа иззад прикритието си, за да види къде се е дянало топчето ѝ, Чебурашка изкомандва: „Огън!“, а Гена отвори устата си.

Топчето със свистене прелетя през улицата и улучи стопанката си. Бабичката моментално изчезна зад оградата.

„Разбойници! Бандити! Тъпанари такива!“ — искаше ѝ се да им каже от все сърце. Но не можеше, защото устата и беше запушена с хартиеното топче.

Разгневената Шапокляк се опита да изплюе топчето, но, кой знае защо, то не се изплюваше.

Какво ѝ оставаше да направи?

Налагаше ѝ се да изтича до поликлиниката при известния доктор Иванов.

— Шушу, шушу шу — каза му тя.

— Шушу, шушу какво? — не разбра докторът.

— Шушу, шушу шу!

— Не — отговори той. — С шушу-мушу не се занимавам.

— Не мушу, шушу шу — отново зафъфли бабата, — а топше!

— Вие сигурно сте чужденка? — сети се докторът.

— Да! Да! — радостно закима с глава Шапокляк.

Беше ѝ много приятно, че са я взели за чужденка.

— Аз не обслужвам чужденци — заяви Иванов и ѝ показа вратата.

Така чак до вечерта тя муча, без да може да каже нито дума. През това време в устата ѝ се насъбраха толкова обидни думи, че когато най-после топчето се размекна и тя изплю последните парчета, оттам се изсипа следното:

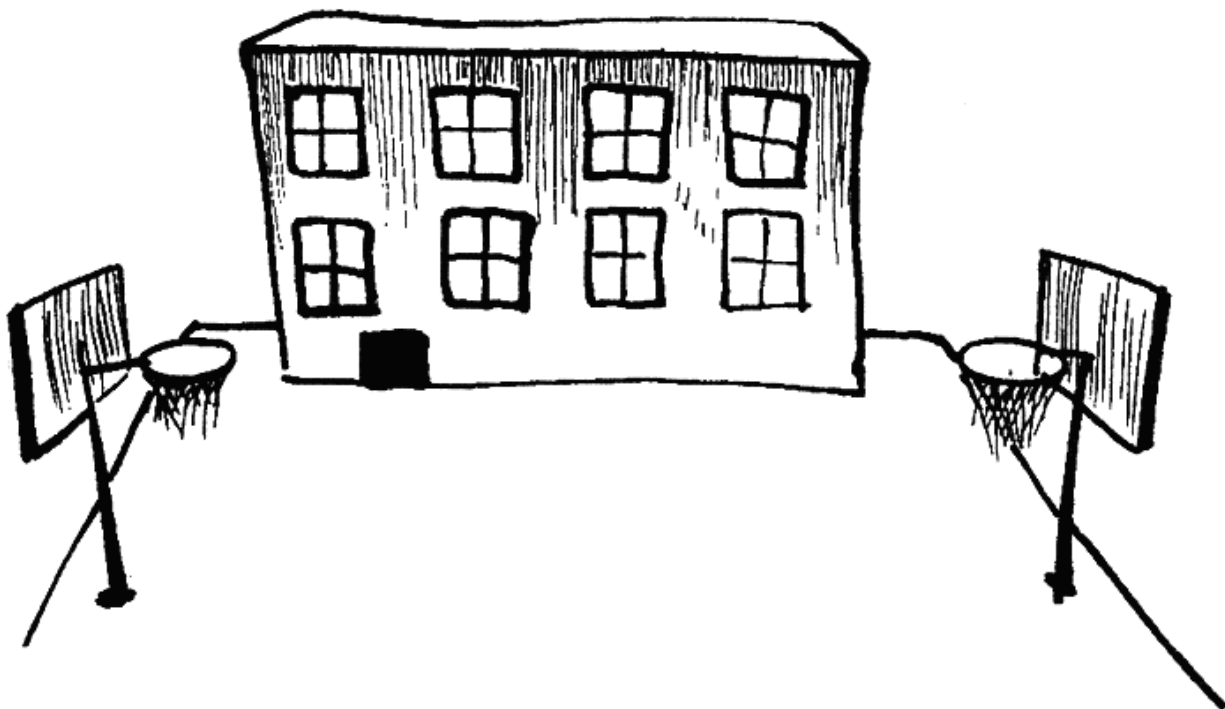
—

Безобразницихулиганищевипокажаазкъдезимуватрацитекрокодилинещ
астнизеленидапукнетедано!!

И това не беше всичко, защото част от обидните думи беше глътнала заедно с ластика.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гена и Чебурашка обикаляха училищата и разпитваха пазачите, нямат ли подръка кръгли двойкаджии и побойници. Пазачите бяха сериозни хора. Те предпочитаха да говорят за отличниците и възпитаните момчета, а не за двойкаджиите и пакостниците. Общата картина, нарисувана от тях, беше следната: всички момчета, които ходят на училище, са отличници, учтиви са, винаги поздравяват, всеки ден си мият ръцете, а някои — и вратовете.

Разбира се, срещаха се и немирници. Но то пък едни немирници! Само един счупен прозорец за цяла седмица и всичко на всичко две двойки в бележника.

Най-после на крокодила му провървя. Той узна, че в едно училище има просто превъзходно момче. Първо на първо — пълен безделник, второ на второ — страшен побойник, и трето на трето — по шест двойки на месец! Точно това, което търсеха! Гена записа името и адреса му на едно листче. После доволен си тръгна към къщи.

На Чебурашка по̀ не му провървя.

И той намери такова момче, каквото търсеха. Не момче, а съкровище. Оставач. Драка. Бяга от училище. От прекрасно семейство и има по осем двойки на месец. Но това момче категорично отказа да дружи с някой, който има по-малко от десет двойки. Обаче и дума не можеше да става, че ще се намери такъв. Затова Чебурашка се върна вкъщи разстроен и веднага легна да спи.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На другия ден мърлявото хлапе, за което търсеха двойкаджия, се появи отново.

— Намерихте ли? — попита то Галя, както винаги без да се сети да поздрави.

— Намерихме — отговори Галя. — Струва ми се подходящо момче.

— Първо на първо, непрекъснато бяга от училище — каза крокодилът.

— Това е добре!

— Второ на второ, страшен побойник.

— Прекрасно!

— Трето на трето, шест двойки на месец и освен това ужасен мърльо.

— Двойките са малко — обобщи посетителят. — Останалото е подходящо. Къде учи?

— В пето училище — отговори Галя.

— В пето ли? — с учудване проточи хлапето. — А как се казва?

— Казва се Дима — отвърна крокодилът, като погледна в листчето. — Пълен безделник! Точно това, което ни трябва!

— „Което ни трябва! Което ни трябва!“ — разсърди се хлапето. — Съвсем не е това, което ни трябва! Това съм аз!

Настроението му веднага се развали.

— А вие нищо ли не намерихте? — попита той Чебурашка.

— Намерих — отговори той, — с осем двойки. Само че той не иска да дружи с теб, тъй като имаш само шест. На него му трябва някой, който има десет двойки! Ако получиш десет, сигурно ще се разберете.

— Не — каза хлапето. — Десет вече е прекалено. По-добре четири. — То бавно тръгна към изхода.

— Наминавай — извика след него крокодилът, — може и да намерим нещо!

— Добре! — каза момчето и излезе.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мина час.
После още половин.
Нямаше никакви посетители. Но изведнъж прозорецът се отвори и в стаята се провря някаква странна глава с къси рогчета и дълги, подвижни уши.

— Здравсти! — каза главата. — Струва ми се, че не съм сгрешила!

— Здравсти! — отвърнаха нашите приятели. Те веднага разбраха кой е дошъл. Такава дълга шия можеше да има само едно животно —

жирафата.

— Казвам се Анюта — каза гостенката. — Бих искала да си намеря приятели!

Тя помириса цветята, сложени на прозореца, и продължи:

— Всички вие сигурно много се интересувате защо такава мила и симпатична жирафа си няма приятели? Нали така?

Гена, Галя и Чебурашка се съгласиха, че наистина е така.

— Тогавя ще ви обясня. Работата е там, че съм много висока. За да разговаря някой с мене, трябва да вдига главата си нагоре. — Жирафата се протегна и се погледна в огледалото. — А когато вървите

по улицата с вдигната нагоре глава, непременно ще паднете в някоя яма или в канавката!... Така всичките ми познати се изпозагубиха по улиците и вече не зная къде да ги търся! Тъжна история, нали?

Гена, Галя и Чебурашка пак се съгласиха, че историята е много тъжна.

Жирафата говори дълго. От свое име и вместо всички останали. Но независимо че говори толкова дълго, не каза нищо смислено. Тази особеност е извънредно рядка в наше време. Поне сред жирафите.

Най-последно, след много приказки, Гена все пак успя да изпрати гостенката. И когато тя си отиде, всички въздъхнаха с облекчение.

— Е — каза Галя, — време е да си вървим.

Все пак трябваше малко да си починат.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Но крокодилът така и не можа да си почине. Едва беше легнал да спи, когато на вратата тихичко се почука. Гена отвори и видя на прага малка майmunка с люлякова шапчица и червен анцуг.

— Здравейте — поздрави я крокодилът. — Влезте.
Маймунката мълчаливо влезе и седна на стола за посетители.

— Сигурно ви трябвават приятели? — обърна се към нея крокодилът. — Нали така?

„Така, така“ — закима гостенката, без да си отвори устата. Сякаш беше пълна с каша или с топчета за пинг-понг. Не произнесе нито дума и само от време на време кимваше с глава в знак на съгласие.

Гена се замисли за секунда, после попита направо:

— Вие сигурно не можете да говорите?

Както и да отговореше сега маймунката, щеше да излезе едно и също. Ако кимнеше с глава: „Да“, щеше да се получи: „Да, аз не мога да говоря.“ Ако поклатеше отрицателно глава: „Не“, пак щеше да излезе: „Не, аз не мога да говоря.“

Затова се наложи да си отвори устата и да извади оттам всичко, което ѝ пречеше да говори: гайчици, винтчета, кутийки с боя за обувки, ключета, копчета, гумички и други необходими и интересни предмети.

— Мога да говоря — заяви тя най-после и започна да подрежда нещата в устата си.

— Един момент — спря я крокодилът, — щом сте почнали, кажете поне как се казвате и къде работите.

— Мария Францевна — представи се маймунката. — Давам представления в цирка с учен дресър.

После бързо напъха обратно всичките си съкровища. Изглежда, много се притесняваше, че са на чужда и съвсем непозната маса.

— А какъв приятел ви трябва? — продължаваше да я разпитва Гена. Маймунката помисли малко и понечи да извади пак всичко, което и пречеше да говори.

— Почакайте — спря я Гена. — Сигурно ви е нужен приятел, с когото няма да се налага да разговаряте? Нали така?

„Точно така — кимна с глава посетителката със странното име Мария Францевна. — Точно така, точно така, точно така!“

— Добре — завърши крокодилът, — тогава наминете към нас след седмица.

Когато маймунката си отиде, крокодилът излезе и написа на едно листче, което залепи до входа:

Домът на приятелството е затворен за вечеря.

След това помисли малко и добави:

И до сутринта.

Обаче нови изненади очакваха Гена. Когато маймунката бе прибирала ценните си предмети в устата, случайно бе пъхнала там и неговия малък будилник. Затова на сутринта крокодилът Гена здравата се успа за работа и по този повод си има много неприятен разговор с директора.

Когато си тръгна от къщата на крокодила, в ушите на маймунката нещо непрекъснато тиктакаше. И това много я тревожеше. А рано-рано сутринта, в шест часа, нещо така силно извъня в главата ѝ, че горката маймуна бегом се понесе от леглото си към кабинета на доктор Иванов.

Докторът внимателно я преслуша, а после заяви:

— Едно от двете: имате или нервен тик, или неизвестна на науката болест! И в двата случая рициновото масло е много полезно. (Този доктор беше много старомоден и не признаваше никакви нови лекарства.) Кажете — попита той маймунката, — това не ви се случва за първи път, нали?

Както и да кимнеше маймунката — „да“ или „не“, — все щеше да се получи, че не е за първи път. Затова не ѝ оставаше нищо друго, освен да извади от устата си съкровищата. Тогава на доктора всичко му стана ясно.

— Следващия път — каза той, — ако във вас засвири музика, първо проверете дали не сте пъхнали в устата си радиоапарат или централния градски часовник.

Така те се разделиха.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

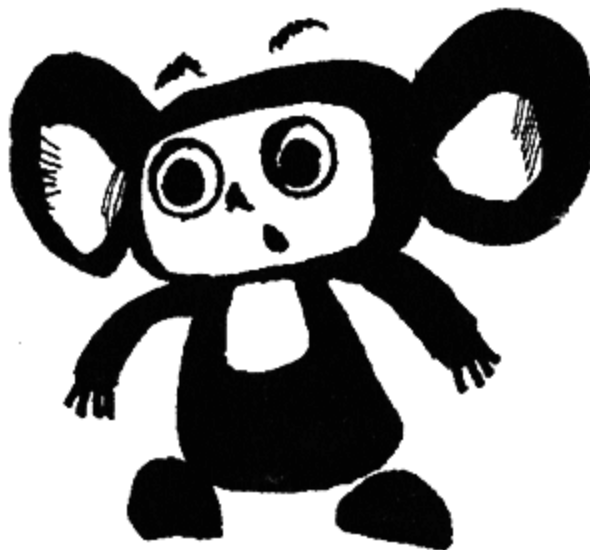
След няколко дни Гена свика вечерта малко съвещание.

— Може да не е съвсем тактично това, което искам да кажа — започна той, — но все пак ще го кажа. Много ми се харесва нашата идея. Просто чудесно го измислихме! Но откакто така чудесно го измислихме, нямам мира! Даже нощем, когато всички нормални крокодили спят, аз трябва да ставам и да приемам посетители. Така не може да продължава! Непременно трябва да намерим изход!

— Струва ми се, че вече намерих — каза Чебурашка. — Само че се страхувам, че няма да ви хареса!

— Какъв е?

— Трябва да построим нов дом. Това е всичко!

— Вярно — зарадва се Гена. — А стария ще закрием!

— Временно ще го закрием — поправи го Галя. — А после отново ще го открием в новия дом!

— И така, с какво ще започнем? — попита Гена.

— Преди всичко трябва да изберем място — отговори Галя. — А след това трябва да решим с какво ще го строим.

— Мястото е лесно — каза крокодилът. — Зад къщата ми има детска градина, а до нея малка площадка. Там ще строим!

— А с какво?

— С тухли, разбира се.

— А откъде ще ги вземем?

— Не зная.

— И аз не зная — каза Галя.

— И аз също не зная — въздъхна Чебурашка.

— Слушайте — изведнъж предложи Галя, — хайде да се обадим в „Бюро справки“!

— Хайде — съгласи се крокодилът и веднага вдигна телефонната слушалка. — Ало, „Бюро справки“! — рече той. — Бихте ли ни казали къде можем да намерим тухли? Искаме да построим малка къщичка.

— Момент — отговори „Бюро справки“. — Да помисля. — После каза: — С въпроса за тухлите в нашия град се занимава Иван Иванович. Така че идете при него.

— Той къде живее?

— Той не живее — отговори „Бюро справки“, — той работи. В голямото здание на площада. Довиждане.

— Какво пък — каза Гена, — да вървим при Иван Иванович! — И извади от гардероба най-елегантния си костюм.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Иван Иванович седеше в голям, светъл кабинет и работеше.

От високата купчина листове на бюрото си той взимаше един, написваше на него: *Разрешавам. Иван Иванович*, и го слагаше отляво.

След това взимаше следващия, написваше: *Не разрешавам. Иван Иванович*, и го слагаше отдясно.

И така:

Разрешавам. Иван Иванович.

Не разрешавам. Иван Иванович.

— Добър ден — учтиво поздравиха нашите приятели, като влязоха в стаята.

— Добър ден — отговори Иван Иванович, без да се откъсва от работата си.

Гена свали новата си шапка и я сложи на края на бюрото. Иван Иванович веднага написа върху нея: *Разрешавам. Иван Иванович,* защото преди това беше написал на някакъв лист: *Не разрешавам. Иван Иванович.*

— Знаете ли, трябва ни тухли!... — започна разговора Галя.

— Колко? — поинтересува се Иван Иванович, като продължаваше да пише.

— Много — припряно се намеси Чебурашка. — Страшно много.

— Не — отговори Иван Иванович, — много не мога да ви дам. Мога да ви дам само половината.

— Защо?

— Имам си такова правило — обясни началникът, — всичко да правя наполовина.

— А защо имате такова правило? — попита Чебурашка.

— Много просто — каза Иван Иванович. — Ако правя всичко докрай и разрешавам на всички всичко, ще кажат, че съм прекалено добър и всеки си прави каквото си иска. А ако не правя нищо и на никого нищо не разрешавам, ще кажат, че съм безделник и само преча. А така никой нищо лошо не може да каже за мене. Ясно ли е?

— Ясно — съгласиха се посетителите.

— Та колко тухли ви трябва?

— Ние искаме да построим две малки къщички — изхитрува крокодилът.

— Добре — каза Иван Иванович. — Ще ви дам тухли за една малка къщичка. Това прави точно хиляда парчета — става ли?

— Става — кимна Галя. — Само че ни трябва и камион, за да превозим тухлите.

— Е, не — проточи Иван Иванович, — не мога да ви дам камион. Мога да ви дам само половин камион.

— Но половин камион няма да може да се движи! — възрази Чебурашка.

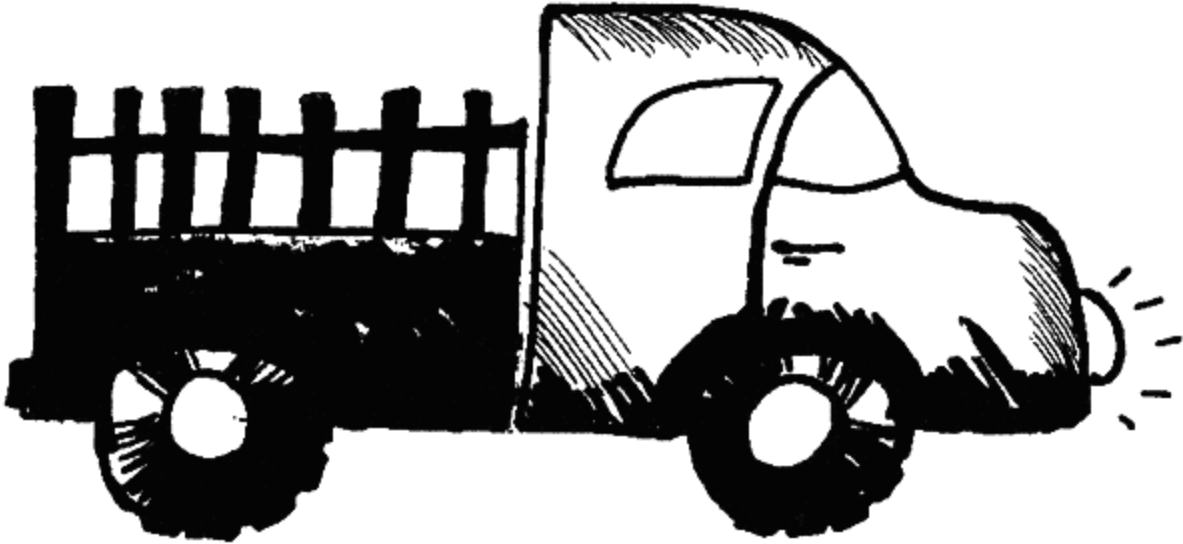
— Наистина — съгласи се началникът, — няма да може. Е, тогава ще направим така. Ще ви дам цял камион, но ще превози тухлите до половината път.

— Това се пада точно до детската градина — отново изхитрува Гена.

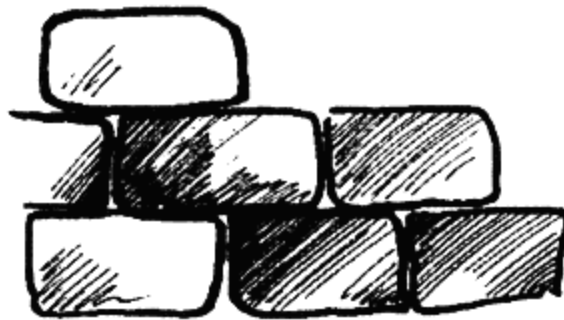
— Значи се разбрахме — каза Иван Иванович.

И той пак се зае с важната си работа — взе от купчината един лист, написа на него: *Разрешавам. Иван Иванович*, и посегна за следващия.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На другия ден пред детската градина спря голям камион и двама работници разтовариха хиляда тухли.

— Непременно трябва да оградим мястото — каза Галя, — за да не ни пречи никой, докато строим.

— Правилно — съгласи се Гена. — Точно с това ще започнем!

Намериха няколко десетки дъски, набиха по ъглите на мястото стълбове и направиха ниска ограда. След това работата започна.

Чебурашка и Галя носеха глина, а крокодилът сложи брезентова престилка и се превърна в зидар.

Само едно нещо смущаваше Гена.

— Разбираш ли — каза той на Чебурашка, — ще ме видят познати и ще кажат: „Гледай го ти, крокодилът Гена се занимава с такава несериозна работа!“ Неудобно е...

— Сложи си маска — предложи Чебурашка. — Тогава никой няма да те познае!

— Вярно, бе! — плесна се по челото крокодилът. — Как не се сетих!

Оттогава той идваше на строежа на къщичката само с маска. И никой не можеше да го познае под маската. Само веднъж крокодилът Валери, колегата на Гена, като минаваше край оградата, извика:

— Охохо, какво виждам! Крокодилът Гена работи на строеж! Е, как върви работата?

— Добре върви — отговори Гена с преправен глас. — Само че аз не съм Гена — това първо. И второ, изобщо не съм крокодил!

С това той веднага постави Валери на мястото му.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Една вечер крокодилът дойде първи на строежа. И изведнъж видя, че по цялата ограда се точи следният надпис:

ВНИМАНИЕ! ЗЛО КУЧЕ!

„Ама че работа! — помисли си Гена. — Кой го е довел? Може би Чебурашка? Той има най-различни странни познати!“ Крокодилът седна на стъпалото, за да дочака Чебурашка.

След половин час, тананикайки си песничка, пристигна Чебурашка.

— Имаш ли представа — обърна се крокодилът към него, — откъде се е взело тук зло куче?

Чебурашка опули очи.

— Не зная — каза той. — Вчера го нямаше. Може би Галя го е довела?

Но когато Галя дойде, се изясни, че и тя не е водила никакво зло куче.

— Значи кучето е дошло само — предположи Чебурашка.

— Само ли? — учуди се крокодилът. — А кой е написал надписа?

— То го е написало. За да не го безпокоят за дреболии!

— Както и да е — реши момичето, — трябва да го измъкнем оттам! Хайде да завържем на връвчица парченце салам и да го хвърлим през оградата. А когато кучето го ухапе, ще го измъкнем през вратата.

Така и направиха. Взеха парченце салам от вечерята на Чебурашка, завързаха го с канап и го прехвърлиха през оградата. Но никой не дръпна канапа.

— Може пък да не обича салам? — каза Чебурашка. — Може би обича рибни консерви? Или сандвичи с кашкавал?

— Ако не бяха новите ми панталони — избухна Гена, — щях да му дам да разбере!

Не е ясно как щеше да свърши всичко, ако зад оградата не беше изскочила една котка. Тя беше ухапала салама на връвчицата.

Котката погледна приятелите и бързо-бързо избяга. Толкова бързо, че Чебурашка дори не успя да дръпне канапчето с вечерята си.

— Какво е това? — разочаровано каза той. — Пишат едно, а в действителност излиза друго! — Той се провря през портичката. — Няма никакво куче!

— И не е имало! — сети се Галя. — Просто някой е решил да ни попречи! Това е всичко!

— И аз зная кой! — извика Гена. — Това е баба Шапокляк! Няма кой друг! Заради нея цяла вечер не работихме! А утре ще измисли нещо друго. Ще видите!

— Утре нищо няма да измисли! — твърдо заяви Чебурашка. Той изтри първия надпис и написа на оградата:

След това избра дълъг и здрав прът и го подпря отвътре на портичката. Ако някой я отвореше и пъкнеше вътре любопитния си нос, прътът непременно щеше да го чукне по главата.

След това Галя, Гена и Чебурашка спокойно тръгнаха всеки по работата си.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Баба Шапокляк винаги излизаше от къщи късно вечер за нощните си разбойничества.

Тя рисуваше мустаци по афишите и плакатите, разсипваше боклука от кошчетата и от време на време стреляше с въздушен пистолет, за да плаши нощните минувачи.

И тази вечер тя излезе от къщи и тръгна из града с питомната си мишка Лариска.

Реши да мине първо през строежа на новия дом, за да направи там поредната бъркотия.

Когато приближи до оградата, видя следния надпис:

„Интересно — помисли си бабата, — кой е този зъл Чебурашка? Трябва да погледна!“

Дося ѝ се да открене портичката и да надникне. Но щом направи това, прътът, подпрян отвътре, веднага падна и силно я чукна по носа.

— Бандити! — разкрещя се бабата. — Разбойници! Ще ви дам да се разберете! Ще видите вие! — И като пъкна питомната си мишка под мишница, хукна към зоологическата градина.

В главата на баба Шапокляк вече бе узрял страшен план за отмъщение. Тя знаеше, че в зоологическата градина живее зъл и глупав носорог на име Пиленцето. Всяка неделя бабата го хранеше с гевреци, опитвайки се да го опитоми. Носорогът беше изял пет геврека и Шапокляк смяташе, че вече е съвсем питомен. Тя искаше да му заповяда да отиде на строежа, да накаже този „зъл Чебурашка“ и да изпочупи там всичко, каквото може.

Вратите на зоологическата градина бяха затворени. Без да му мисли много, бабата прескочи оградата и тръгна към клетката на носорога.

Носорогът, разбира се, спеше. Като спеше, той, разбира се, хъркаше. А хъркаше така силно, че да се чудиш как спи при такъв шум.

— Ей, ти, ставай! — извика му бабата. — Има работа за тебе!

Но Пиленцето нищо не чуваше.

Тогава през пръчките на решетката тя започна да го бута с юмрук в хълбока. Това също не даде никакъв резултат.

Наложи се да намери дълга пръчка и с нея да налага носорога по гърба.

Най-после Пиленцето отвори очи. Беше много ядосан, че са го събудили. И, разбира се, вече не си спомняше да е ял някакви гевреци.

А Шапокляк отвори вратичката и с вик: „Напред! По-бързо!“, затича към изхода на зоологическата градина.

Носорогът хукна след нея, но не защото му се искаше „по-бързо“ и „напред“. Просто много му се щеше да бодне тази проклета бабишкера.

Пред вратата Шапокляк спря.

— Стоп! — каза тя. — Трябва да отворим вратата!

Обаче носорогът не спря. Както тичаше, той връхлетя върху бабата и така я намушка, че тя в миг прелетя през оградата.

— Бандит! Безобразник! — разкрещя се Шапокляк, като потриваше ударените си места. — Сега ще ти покажа аз!

Но не успя нищо да му покаже — носорогът изби вратата и отново хукна след нея.

— Нехранимайко! — крещеше Шапокляк тичешком. — Сега ще отида в полицията, там ще ти дадат да разбереш! Там ще те научат тебе!

Но тя нямаше никакъв интерес да тича в полицията — там по-скоро биха научили нея, а не носорога.

Кой знае какво щеше да се случи по-нататък, ако на пътя и не се беше изпречило едно високо дърво. За миг бабата се покатери чак на върха му.

— Всичко е наред! — каза тя, като се настаняваше по-удобно на клоните. — Тук не може да се качи! Ку-ку!

Носорогът се повъртя, повъртя отдолу, после си намери наблизодна удобна канавка и легна да спи.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

През това време Чебурашка, който беше прекарал цялата вечер у крокодила, най-после реши да си върви вкъщи. По пътя намисли да мине през строежа на новия дом, за да види всичко ли е наред. Както беше тръгнало, това съвсем не беше излишно.

Чебурашка бавно вървеше по тъмната улица. Всички в града отдавна спяха и наоколо нямаше жива душа. Но изведнъж точно над Чебурашка, от едно високо дърво, се чу някакво шумолене.

— Кой е там? — попита той.

— Аз съм Шапокляк — отговори му тъничко гласче. — Баба Шапокляк.

И Чебурашка наистина видя сред клоните своята стара познайница.

— Какво правите там?

— Вися — отвърна бабата. — Вече два часа.

— Ясно — каза Чебурашка и си тръгна по пътя.

Отговорът на бабата никак не го учуди. От нея можеше да се очаква всичко. Щом виси от два часа на дървото — тя си знае защо го прави. Но в последната минута Чебурашка се върна.

— Интересно, колко време се катерихте до там? Сигурно не по-малко от час?

— Ами — каза бабата, — не съм толкова туткава. Покатерих се за десет секунди!

— За десет секунди? Толкова бързо? Защо?

— Защото ме гонеше носорог. Затова!

— Ама че работа! — проточи Чебурашка. — Кой го е пуснал от зоологическата градина? И защо?

Но бабата не искаше да обяснява нищо повече.

— Ако много знаеш, бързо ще остарееш! — каза само тя.

Чебурашка се замисли. Много пъти беше чувал за този зъл и глупав носорог и му беше ясно, че трябва да се направи нещо. Иначе скоро не само Шапокляк, но и всички останали жители на града щяха да увиснат по дърветата като играчки за елха.

— Ще изтичам да го намеря! — реши нашият герой.

След няколко секунди той се спъна в носорога. Онзи изрева и се хвърли към храбреца. Понесоха се по улицата с бясна скорост. Най-после Чебурашка сви зад един ъгъл, а носорогът продължи напред.

Сега Чебурашка тичаше след носорога, като се стараяше да не изостава. При удобен случай мислеше да се обади в зоологическата градина и да извика на помощ служителите.

„Интересно, как ли ще ме наградят за задържането му?“ — размишляваше Чебурашка, докато тичаше.

Той знаеше, че има три медала: „За спасяване на давеци се“, „За храброст“ и „За труд“. „За спасяване на давеци се“ в случая явно не подходеше.

„Сигурно ще ми дадат «За храброст»“ — мислеше си той, преследвайки Пиленцето.

„Не, май няма да ми дадат «За храброст»“ — мина му през ума, когато отново се наложи да бяга от разярения носорог.

А когато пробяга из града петнайсетина километра, окончателно се убеди, че ще бъде награден с медал „За труд“.

Но ето че Чебурашка видя встрани самотна малка къщичка. Веднага се насочи към нея. Носорогът не изоставаше. Те обиколиха къщичката пет или шест пъти.

Сега вече изобщо не можеше да се разбере кой кого гони! Дали носорогът Чебурашка, дали Чебурашка носорога, или всеки си тича сам за себе си!

За да си изясни тази бъркотия, Чебурашка отскочи настрани. И докато носорогът се носеше по кръга сам, Чебурашка спокойно седеше на пейката и размишляваше.

Изведнъж му хрумна прекрасна мисъл.

— Ей, приятел! — извика той на носорога. — Хайде след мен! — и се понесе по една дълга, постепенно стесняваща се уличка.

Пилецето хукна подир него.

Уличката ставаше все по-тясна и по-тясна. Накрая толкова се стесни, че носорогът вече не можеше да тича. Той се заклеци между къщите като тапа в бутилка!

На сутринта дойдоха служителите от зоологическата градина. Те дълго благодариха на Чебурашка и дори обещаха да му подарят живо слонче, ако им остане някое излишно!

А през деня цялата пожарна команда свалише баба Шапокляк от дървото.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Сега вече никой не пречеше на строежа.

Но въпреки всичко работата вървеше много бавно.

— Ако продължаваме да строим само тримата — каза веднъж Гена, — ще построим дома най-рано след една година! На всяка цена ни трябват помощници!

— Правилно! — подкрепи го Чебурашка. — И дори зная къде да ги намерим.

— Къде?

— Сега ще ви кажа. За кого строим нашия дом?

— За тези, които искат да имат приятели!

— Тогава нека да ни помагат! Така ли е?

— Така е! — извикаха Галя и крокодилът. — Чудесно си го измислил! Непременно трябва да ги повикаме!

И на строежа се появиха помощници. Дойдоха жирафата Анюта, маймунката Мария Францевна и, разбира се, двойкаджията Дима.

Освен това към строителите се присъедини и едно много скромно и възпитано момиченце Маруся, пълна отличничка.

Тя също нямаше приятели, защото беше прекалено плаха и незабележима. Никой не усети как се беше появила край къщата и бе започнала да помага. За нейното съществуване разбраха едва на четвъртия или на петия ден.

Строителите работеха до късно вечер. А когато ставаше тъмно, жирафата хващаше фенера в зъбите си и осветяваше строителната площадка. Само че в никакъв случай не биваше да ѝ се казва „благодаря“, защото тя непременно отвърщаше „моля“ и фенерът падаше върху нечия глава.

Една вечер се отби някакъв висок, риж гражданин с бележник в ръка.

— Здравейте! — каза той. — Аз съм от вестника. Обяснете ми, моля, какво правите тук.

— Строим къща — отговори Гена.

— Каква къща? За какво? — започна да разпитва кореспондентът. — Интересуват ме цифри.

— Къщичката ни ще бъде малка — обясни му крокодилът. — Пет крачки на ширина и пет крачки на дължина.

— Колко етаж?

— Един етаж.

— Да запишем — каза кореспондентът и драсна нещо в бележника си. (През това време жирафата му светеше с фенера.) — Понататък?

— Ще има четири прозорчета и една врата — продължаваше Гена. — Къщичката няма да е висока, само два метра. Всеки, който иска, може да идва при нас и да си търси приятел. Ето тук, край прозореца, ще сложим бюро. А тук, до вратата — диван за посетителите.

— Кой работи на строежа?

— Всички ние — показа Гена. — Аз, Чебурашка, жирафата, двойкаджията Дима и другите.

— Добре, всичко е ясно! — каза кореспондентът. — Само цифрите ви нещо не са никак интересни. Ще се наложи нещичко да се поизмени. — И тръгна към изхода. — Довиждане! Четете утре във вестника!

На другия ден нашите приятели с учудване прочетоха във вестника следната бележка:

НОВИНИ

В нашия град се строи интересен дом — Дом на приятелството. Височината му е десет етажа, ширината — петдесет крачки. Дължината — също. На строежа работят десет крокодила, десет жирафи, десет маймуни и десет пълни отличници.

— Да — казаха десетте крокодила, след като прочетоха бележката, — добре го е поизменил!

— Той е лъжец! — без заобикалки заявиха десетимата пълни отличници, подсмърчайки. — Виждали сме ги такива!

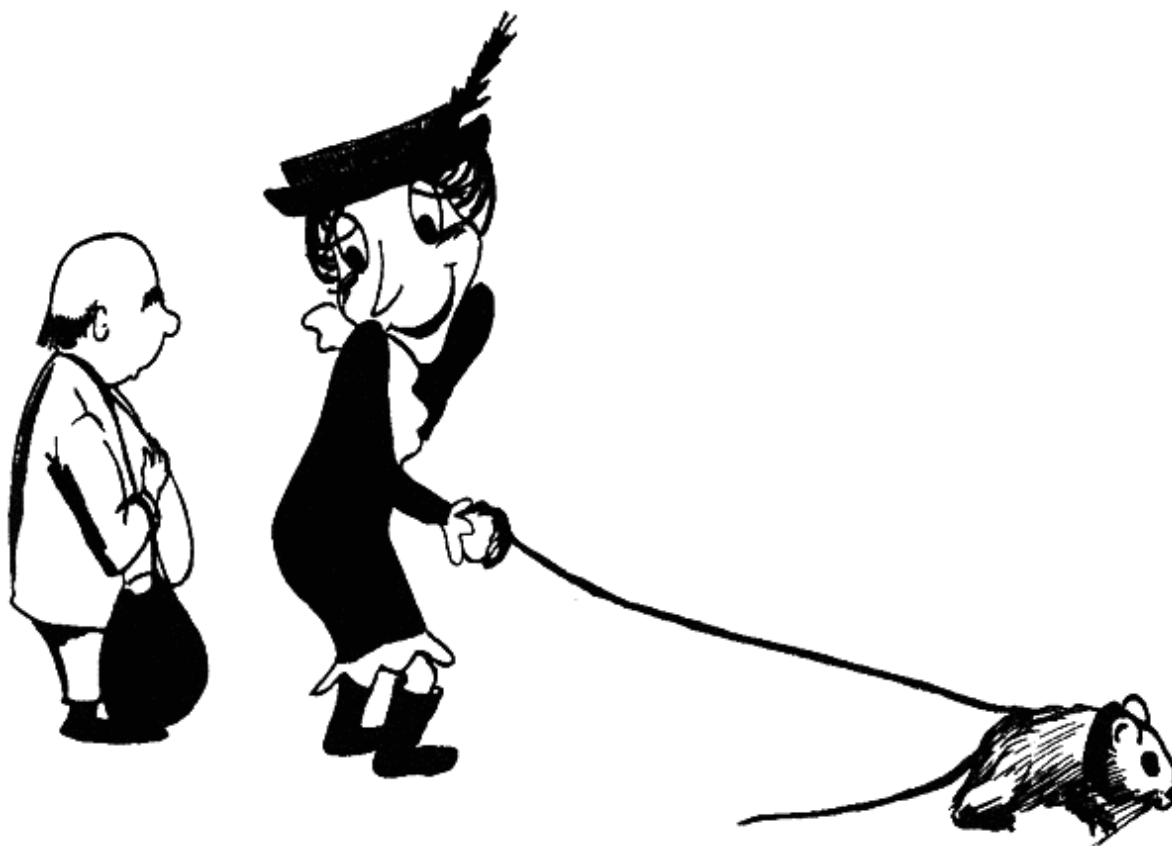
И всички строители единодушно решиха да не допускат повече високия гражданин до своята къщичка. Даже на разстояние от десет топовни изстрела!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Къщата растеше не с дни, а с часове. Отначало стигаше до коляното на крокодила. След това — до шията. После го скри заедно с ръчичките. Всички бяха много доволни. Само Чебурашка с всеки изминал ден ставаше все по-тъжен и по-тъжен.

— Какво ти е? — попита го веднъж крокодилът. — Неприятности ли имаш?

— Да — отвърна Чебурашка, — имам неприятности. Канят се да затварят нашия магазин. Никой не купува преоценени стоки!

— Защо мълча досега? — отново попита Гена.

— Не исках да ви тревожа с дреболии. Стигат ви и вашите грижи.

— Хубави дреболии! — взмути се крокодилът. — Добре, ще се опитаме да ти помогнем някак.

— Измислих! — извика той след пет минути. — В колко отварят твоя магазин?

— В единатсет.

— Добре! Всичко ще бъде наред!

На следващия ден първото, което крокодилът стори, беше да помоли да го пуснат от работа. Вместо него в зоологическата градина дежури колегата му Валери.

А самият Гена и всички останали приятели, които бяха свободни тази сутрин, два часа преди отварянето се събраха пред входа на магазина на Чебурашка. Гена, Галя, Дима, дългокраката жирафа и самият Чебурашка се въртяха пред вратата, надничаха през прозорците и с нетърпение възклицаваха:

— Кога ще отворят? Кога ще отворят?

Дойдоха управителят на магазина и продавачите. Те също започнаха да надничат през прозорците на своя магазин и да възклицават:

— Кога ще отворят? Кога най-после ще отворят?

Наблизо мина баба Шапокляк с дресираната Лариска. Помисли, помисли и застана на опашката.

Приближи се дребничък дядо с голяма чанта и попита какво ще продават. Шапокляк не каза нищо, само многозначително сви рамене.

„Сигурно нещо интересно“ — реши дядото и също започна да наднича през прозорците.

С една дума, преди отварянето на магазина опашката достигна грандиозни размери.

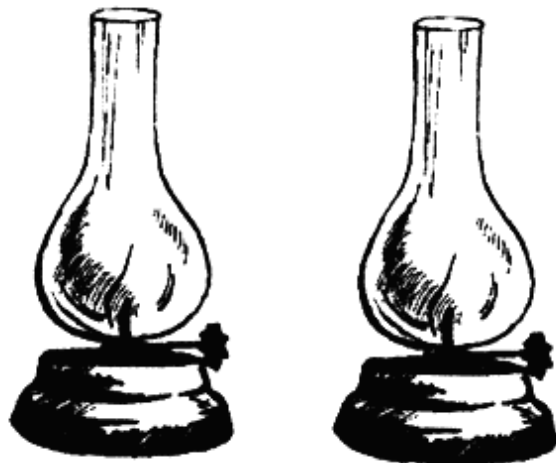
В единайсет вратата се отвори и хората се втурнаха в магазина. Те купуваха всичко, което им попаднеше подръка. Би било много жалко да стоят два часа на опашка и да не купят нищо. Само на газените лампи никой не обръщаше внимание. Всички си имаха електричество.

Тогава управителят на магазина намери бои и написа:

Хайде на газените лампи!!!
Продажбата — в двора.
Не са много, затова —
само по две на глава!

Начаса всички купувачи хукнаха към двора и започнаха да разграбват лампите. Тези, които си купиха, бяха много доволни, а тези, за които не стигнаха, бяха много недоволни и се сърдеха на ръководството на магазина.

Що се отнася до баба Шапокляк, тя се сдоби с два чифта — за себе си и за Лариска. Лампите и досега са си у тях. Както се казва — за черни дни.

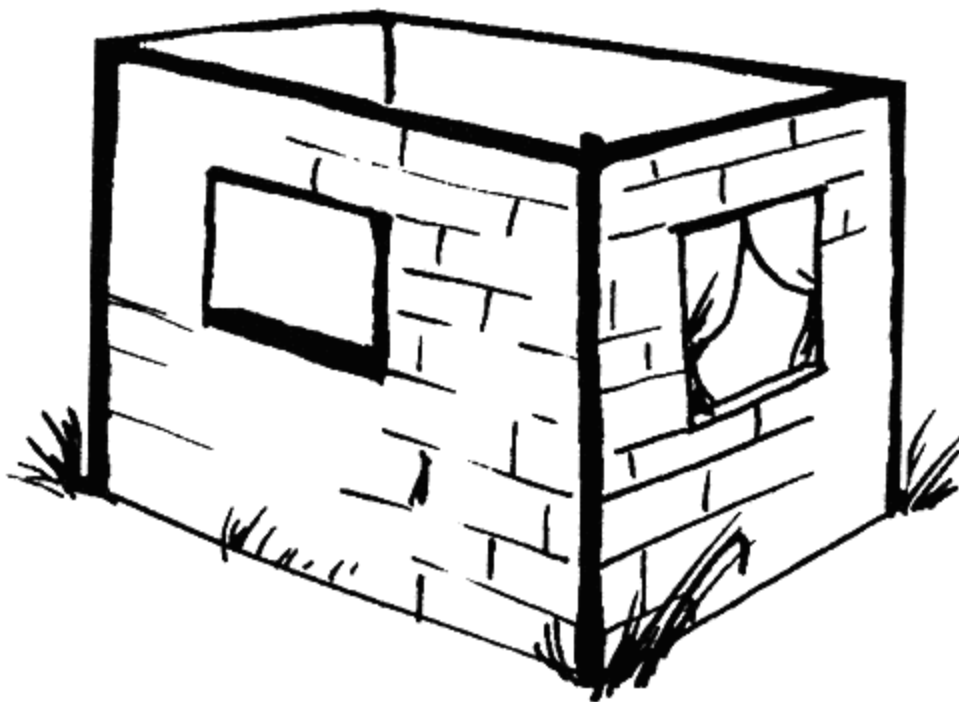
ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Една неделя Гена се обърна към всички строители.

— Стените на къщата са почти готови — каза той. — И трябва да решим какъв покрив ще правим.

— Как какъв! — възкликна жирафата. — Много просто! — Тя се наведе, оправи една тухла, която беше лошо поставена, и продължи: — Обикновено покривите се правят от нещо, което не пропуска вода! Впрочем може и изобщо да не се прави покрив!

— Благодаря — каза крокодилът на Анюта. — Сега вече ни стана значително по-ясно. А какво ще каже нашата уважавана маймунка?

Мария Францевна се позамисли за миг, след това извади от джоба си чиста носна кърпа, сложи в нея всичките си съкровища и каза:

— Нищо.

После внимателно подреди скъпоценностите си обратно в устата. Впрочем напоследък бузите на маймунката забележимо бяха напълнели. Защото новите ѝ познати започнаха да ѝ дават на съхранение различни дребни предмети.

Ако случайно сте намерили на улицата ключе от куфар, а все още не сте намерили самия куфар, спокойно можете да го дадете на маймунката. Докато намерите куфара, ключето ще бъде на сигурно място.

— Е, какво — продължаваше през това време Гена, — никой нищо ли няма да ни посъветва?

— Може ли аз да кажа? — попита плахо момиченцето Маруся. — Струва ми се, че измислих. Около къщичката ни има ограда. А тя вече не ни трябва! От нея може да се направи покрив!

— Ура! — извикаха строителите. — Добре го измисли!

— Съгласен съм! — каза Гена. — Но в такъв случай ни трябва пирони. — Той пресметна наум. — Горедолу четирийсет пилона. Откъде да ги вземем?

Всички погледнаха към Чебурашка.

— Щом трябва, значи трябва! — скромно каза той. — Ще намеря пирони! — Помисли малко и хукна към покрайнините на града. Там се намираще главният градски строителен склад.

Пред вратата на склада седеше главният магазинер, обут във валенки, и пушеше.

Чебурашка реши да започне разговора издалеко.

— Слънчицето свети, тревичката зеленее! — каза той. — А на нас страшно ни трябва пирони! Няма ли да ни дадете малко?

— Това, дете зеленее, не е трева — отвърна магазинерът. — Разляла се е боя. А пирони няма. Всяко сандъче ми се води.

— Затова пък как пеят птичките — продължаваше Чебурашка. — Да слушаш, че да се захласнеш! Може пък да намерите някои изостанали? На нас не ни трябва много.

— Де да бяха птички... — въздъхна магазинерът. — Вратата скърца! Няма какво да търся! Нищо излишно нямам!

— Много жалко — каза Чебурашка, — че не скърцат птички. А пък ние строим Дом на приятелството!

— Дом на приятелството ли? — интересува се магазинерът. — Е, това вече е друга работа! В такъв случай ще ти дам пирони. От мен

да мине, взимай! Само че ще ти дам криви пирони. Става ли?

— Става! — зарадва се Чебурашка. — Много благодаря. Но ми дайте и едно изкривено чукче!

— Какво изкривено чукче? — учуди се магазинерът. — Защо ти е?

— Как защо? Да забивам изкривените пирони!

При тези думи дори магазинерът с валенките, който не беше вчерашен, не се сдържа и се разсмя.

— Е, добре, от мен да мине. Ще ти дам прави пирони. А кривите ще ги изправя. Дръж!

И зарадваният Чебурашка хукна към строежа.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Най-после къщичката беше почти готова. Оставаше съвсем малко. Само да се боядиса отвън и отвътре. По този въпрос между приятелите възникнаха разногласия.

Крокодилът Гена беше зелен и смяташе, че и къщичката трябва да бъде зелена. Защото този цвят е най-приятен за окото. Кафявата майmunка Мария Францевна смяташе, че най-приятен за окото е кафявият цвят. А дългнестата Анюта непрекъснато настояваше, че най-красив е жирафовият цвят. И ако направят къщичката такава, всички жирафи в града ще бъдат много благодарни на строителите.

Накрая Чебурашка предложи всеки да си избере по една стена и да я боядиса както иска.

Къщичката стана чудесна. Всичките ѝ стени бяха различни: едната — зелена, другата — кафява, третата — жълта на черни петна. А четвъртата преливаше във всички цветове на дъгата. Нея я боядиса двойкаджията Дима. Той нямаше любим цвят и затова топеше четката във всички кофи поред.

— Знаеш ли — каза Галя на Чебурашка, — ние с Гена решихме, че ти трябва да произнесеш приветственото слово при откриването на дома.

— Страхувам се, че няма да мога — отвърна Чебурашка. — Никога не съм произнасял речи!

— Нищо, ще се справиш — успокои го Галя. — Само трябва да се поупражняваш. Сега ще ти кажа едно малко стихотворение, а ти се разхождай и непрекъснато си го повтаряй. Ако го повториш, без да се запънеш, значи ще можеш да произнесеш всякаква реч.

И тя му каза една кратка скоропоговорка, която беше запомнила от малка:

*Мишка на ошаф от лани
двеста мишчици покани.
И захрупаха горките —
изпочупиха зъбите.*

— Това стихотворение е много лесно — реши Чебурашка. — Веднага ще го повторя.

И издекламира:

*Миска на осаф от лани
двеста мисцици покани.
И жахрупаха горките —
ишпошупиха жъбите.*

„Не — помисли си той, — нещо не го казвам както трябва. Защо «миска» и защо «осаф»? Нали е правилно да се каже «мишка» и «ошаф»? Я да опитам отначало!“

Мишка на ошаф от лани...

започна той правилно,

двеста мисцици покани...

— също почти правилно. Но по-нататък се получи това:

*и жахрупаха горките —
ишпошупиха жъбите.*

„Какво ще полушава? — разсърди се Чебурашка. — Не мога две думи да швържа. Жнаши трябва повеше да ще упрашнявам!“

И той се упрашнява, упрашнява цяла ноц!

ДВАДЕСЕТ И ШШШЕСТА ГЛАВА

Празникът мина много добре. Всички строители се събраха много радостни и елегантни. Крокодилът Гена облече най-хубавия си костюм и сложи най-красивата си сламена шапка. Галя беше със своята любима червена шапчица. А жирафата Анюта и маймунката Мария Францевна изглеждаха така, сякаш са дошли направо от ателието за химическо чистене. Галя, Гена и Чебурашка се качиха на тераската.

— *Уважаеми граждани* — първа започна Галя.
— *Уважаеми гражданки* — продължи крокодилът.
— *И уважаеми гражданчета* — последен произнесе Чебурашка,
за да каже и той нещо.

— *Сега Чебурашка ще произнесе реч!* — завърши Галя.
— Почвай — бутна го крокодилът. — Готов ли си?
— Рашбира ше — отговори той. — Сяла нощ ше упращнявах!
И Чебурашка произнесе реч.

Ето я речта на Чебурашка:

— Е, какво мога да ви каша? Ние всиски име много радошни!

Штроухме, штроухме и накрая поштроухме! Да шивеем ние! Ура!

— Ура! — закрещяха строителите.

— Как е? — попита Чебурашка. — Цудешно ше полуси, нали?

— Цудешно! — похвали го Гена. — Ти ши юнашага!

След това крокодилът тържествено прегриза лентата, вързана над прага, а Чебурашка под общите аплодисменти отвори входната врата.

Но щом Чебурашка отвори вратата, на главата му най-неочаквано падна голяма червена тухла! В главата на Чебурашка всичко се обърка. Той вече не разбираше къде е небето, къде е земята, къде е къщичката и къде е той самият — Чебурашка.

Но въпреки това веднага разбра кой е сложил тухлата над вратата.

— Почакай! — закани се той. — Почакай, Шапокляк такава! Ще ти го върна!

През това време Шапокляк такава стоеше на балкона си вкъщи и гледаше с далекоглед, как върху главата на Чебурашка израства огромна цицина.

Тя разрешаваше и на своята дресирана Лариска да наднича през далекогледа. И двете бяха безкрайно щастливи.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Време е да се хващаме на работа — каза Галя. — Ще записваме в една книга всички, които имат нужда от приятели. Кажете, моля, кой е първи?

Но изведнъж настъпи тишина. Колкото и да беше странно, нямаше първи.

Всички мълчаха. Тогава Галя се обърна към дългокраката жирафа:

— Кажете, моля, не ви ли трябва приятели?

— Не ми трябва — отговори Анюта. — Вече не ми трябва. Имам си приятел.

— Кой е той? — попита Чебурашка.

— Как кой? Разбира се, маймунката! Ние с нея отдавна се сприятелихме!

— А как се разхождате с нея? — отново зададе въпрос Чебурашка. — Нали може да падне в някоя яма?

— Не, не може — каза жирафата. Тя се наведе, отхапа парченце от сламената шапка на крокодила и продължи: — Когато се разхождаме, тя сяда на шията ми като яка и така ни е много удобно да разговаряме.

— Гледай ти! — изуми се Чебурашка. — Никога не бих се сетил!

— А ти, Дима? — попита Галя. — И ти ли си намери приятел?

— Намерих си — отвърна Дима. — И още как!

— Кой е, ако не е тайна? Покажи ни го.

— Ето го. — Дима показа с пръст Маруся.

— Но тя няма нито една двойка! — учуди се крокодилът Гена.

— Това, разбира се, е лошо — съгласи се момчето. — Но двойките не са най-важното. Ако човек няма двойки, това още не означава, че нищо не струва! Затова пък мога да препиша от нея и ще ми помага да си уча уроците! Разбра ли?

— Добре тогава — обяви Галя, — дружете си! Много се радваме. Нали така?

— Е, да — съгласиха се Гена и Чебурашка. — Но щом всички са се сприятелили без нас, ние кого ще сприятеляваме?

Въпросът беше справедлив. Други желаещи да се сприятеляват нямаше.

— И какво излиза? — тъжно попита Чебурашка. — Строихме, строихме, а всичко излезе напразно!

— Никак не е напразно — възрази Галя. — Първо, ние сприятелихме жирафата с маймунката. Така ли е?

— Така е! — извикаха всички.

— Второ, сприятелихме Дима и Маруся. Така ли е?

— Така е! — викнаха всички.

— И трето, имаме си нова къщичка и можем да я подарим на някого. Например на Чебурашка, защото той живее в телефонна кабина. Така ли е?

— Така е! — за трети път извикаха всички.

— Не, не е така — изведнъж каза Чебурашка. — Тая къща трябва да я дадем не на мене, а на всички нас заедно. Ще си направим тук клуб и ще идваме вечер, за да си играем и да се срещаме!

— Ами ти? — попита крокодилът. — Така ли ще си живееш в телефонната кабина?

— Нищо — отговори Чебурашка. — Ще се оправя някак. Но ако ме вземат в детската градина да работя като играчка, би било чудесно! През деня ще си играя с децата, а нощем ще спя в детската градина и ще я пазя. Само че никой няма да ме вземе, защото съм неизвестно кой.

— Как така неизвестно кой?! — възмути се крокодилът. — Съвсем известно е. Бих искал и аз да бъда такъв неизвестно кой!

— Ние всички ще помолим да те вземат — казаха животните на Чебурашка. — Всяка детска градина ще те вземе на работа и дори ще ти бъде благодарна!

— Тогава — каза Чебурашка — аз съм много щастлив!

Нашите герои така и направиха. Превърнаха къщичката в клуб и настаниха Чебурашка в една детска градина като играчка. Всички бяха много доволни.

Затова реших да взема молива и да напиша една кратка дума:

КРАЙ

Но щом взех молива и написах думата **Край**, при мен дотича Чебурашка.

— Как така **Край**? — възкликна той. — Не можеш да пишеш **Край**! Още не съм се оправил с тази проклета Шапокляк! Първо ще си разчистя сметките с нея, а след това вече можеш да пишеш **Край**.

— Добре, разчиствай си сметките — казах аз. — Интересно какво ще излезе.

— Много просто — отговори Чебурашка. — Ще видиш!

Наистина всичко излезе много просто.

Още на другата сутрин Гена, Галя и Чебурашка се появиха в двора на баба Шапокляк. В ръцете си държаха големи, красиви разноцветни балони.

През това време Шапокляк седеше на пейката и обмисляше поредните си пакости.

— Да ви подаря ли балон? — обърна се Чебурашка към бабата.

— Така, без нищо ли?

— Разбира се, че без нищо!

— Давай — каза бабата и взе от Чебурашка всичките му яркочувствени балони. — Пу за мене! — веднага заяви тя.

— Искате ли още? — попита Галя.

— Давай!

Сега тя държеше в ръцете си две връзки балони и те буквално я откъсваха от земята.

— Да ви дам ли още? — намеси се в разговора Гена, подавайки й своите балони.

— Разбира се! — И балоните на Гена също се озоваха в ръцете на алчната Шапокляк.

Вече не две, а три връзки балони повдигаха бабата нагоре. Бавно-бавно тя се откъсна от земята и заплува към облаците.

— Ама аз не искам да отлitam на небето! — викаше Шапокляк.

Но вече беше късно. Вятърът я подхвана и започна да я отнася все по-далеч и по-далеч.

— Разбойници! — крещеше тя. — Пак ще се върна! Ще ви дам да се разберете! Мира няма да имате!

— Дали наистина ще се върне? — попита Галя. — Тогава действително няма да ни остави на мира.

— Не се безпокой — каза Чебурашка. — Вятърът ще я отнесе далеч-далеч и без помощта на хората за нищо на света няма да може да се върне. А ако си остане все такава проклета и зловна като сега, никой няма да ѝ помогне. Значи просто няма да може да стигне до нашия град. Е, какво, добре ли я наредихме?

— Добре — каза крокодилът Гена.

— Добре — съгласи се Галя.

След това не ми оставаше нищо друго, освен да взема молива и да напиша три кратки думи:

КРАЙ НА ПОВЕСТТА

Издание:

Едуард Успенски

Крокодилът Гена и неговите приятели

Руска

Трето издание

Художник: Рада Якова, 2001

Компютърен дизайн: Рада Якова, 2001

Формат 70x90/16. Печатни коли 7

Цена: 3,49 лв.

Издателство „Дамян Яков“, София, 2001

Печат ПК „Димитър Благоев“, София, 2001

ISBN 954-527-178-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.